

То візьме страх, то спалахне надія...

П'єр де Ронсар

То візьме страх, то спалахне надія.
Війна чуттів у серці йде моїм.
Та впала, той разить мечем стальним:
Одна в них стать, одна і сила діє.
Й вагаюсь я, і твердість духу зріє.
Живу в надії і в страху низькім.
Щоб ошукать себе у стані цім,
Про визвіл я плекаю в серці мрії.
Чи прийде перед смертю день ясний,
Коли зірву я цвіт її весни,
Що впав сумирною на мене тінню?
Коли на дорогих її руках,
Утомлений в нерадісних боях,
Умру, щоб стать у домовині тлінню?

Автор: П'єр де Ронсар, переклад: Ф. Склєра